

Arrest

nr. 126 560 van 1 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 17 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. RODRIGUEZ loco advocaat F. GELEYN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 30 oktober 2012 het Rijk binnen en diende dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 23 januari 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in de Volksrepubliek China (VCR), meer bepaald in het district Tengchen in de prefectuur Chamdo. U verklaarde eind 2005 illegaal te zijn gevlucht naar India. U reisde illegaal naar Nepal van waaruit u via de Reception Centre naar Dharamsala, India reisde. In India leefde u van 2006 tot 2012 in het Sera klooster. Nadien woonde u in Dharamsala bij verschillende kennissen. U zou nooit in het bezit zijn geweest van een RC (Registration Certificate for Tibetans) of een IC (Identity Certificate, yellow book). Omwille van deze reden en omdat u niet kon terugkeren naar Tibet, besloot u India te verlaten. Op 29 oktober 2012 reisde u van India naar Frankrijk, met een transit in Doha. U maakte daarbij gebruik van een vals Indisch paspoort. Vervolgens reisde u met de trein verder naar België. Op 30 oktober 2012 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een fotokopie van een attest van het reception centre in Nepal, een attest van het reception centre van Dharamsala, een attest van het Sera klooster, een attest van de Lhopa khangtzen, een monnikenkaart, uw green book en twee foto's.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiare Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China eind 2005 heeft u van 2006 tot 2012 in India verbleven. Tussen begin 2006 en begin 2012 verbleef u in het Sera klooster. Nadien verbleef u in Dharamsala bij verschillende kennissen.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

U verklaarde dat u nooit in het bezit bent geweest van een dergelijke RC en bijgevolg geen verblijfsrecht genoot in India. Hieraan kan geen enkel geloof worden gehecht. Sinds 2003 werken de Indiase en de Tibetaanse overheid actief samen om ervoor te zorgen dat alle Tibetanen een RC hebben. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier hebben sindsdien ook quasi alle Tibetanen in India een RC. Met name in de kloosters wordt erop toegezien dat de monniken over de nodige documenten beschikken. U beweerde dat u geen RC kon verkrijgen omdat u uw SEP ("special entry permit") was verloren. Dit is echter vooreerst een loze bewering. U legde geen enkel document of ander begin van bewijs neer dat het verlies van uw SEP zou staven. Evenmin legde u enig attest neer waaruit zou blijken dat u in India niet over een RC beschikte. Bovendien gaf u ook geen blijk van enige moeite te hebben gedaan om, eventueel met hulp van de Tibetaanse overheid, een RC te verkrijgen. Er kan bijvoorbeeld contact opgenomen worden met het reception centre in Dharamsala om een kopie van deze SEP te bekomen. Bovendien helpt de Tibetaanse overheid in principe iedereen die problemen ondervindt bij het verkrijgen van een RC. In het merendeel van de gevallen wordt er een oplossing gevonden, zoals blijkt uit de informatie van het CGVS. Het verlies van een SEP leidt er niet toe dat het onmogelijk is om een RC te verkrijgen. U verklaarde dat het gebrek aan een RC de reden was waarom u India hebt verlaten. Het is in elk geval niet geloofwaardig dat het ontbreken van een RC een dermate groot probleem zou zijn dat u India diende te ontvluchten zonder dat u meer moeite gedaan hebt om een RC te kunnen verkrijgen.

Het CGVS wijst er in dit verband nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over

zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u de Commissaris-generaal te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India alvorens uw komst naar België.

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen; dat uit dezelfde informatie blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Tibetanen in India niet over een RC beschikken; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het feit dat u nooit in het bezit bent geweest van een RC, kan het CGVS redelijkerwijs vermoeden dat u wel degelijk over een RC beschikt en derhalve verblijfsrecht had in India.

*Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast. **Ten eerste** werd u gevraagd waarom u India hebt verlaten. U verklaarde dat u wilde terugkeren naar Tibet maar dat het niet mogelijk was omdat u geen legaal document had. Deze reden van vertrek uit India valt niet onder de Vluchtelingenconventie. Indien u illegaal zou moeten terugkeren zou u worden gearresteerd en opgesloten door de Chinese autoriteiten. Daarnaast zouden ze ook alle rechten van uw familie afnemen (zie gehoorverslag CGVS pp. 6-7). Deze vrees die u uit ten aanzien van de Volksrepubliek China wordt erkend door het CGVS (zie boven). Vervolgens verklaarde u dat u India hebt verlaten omdat u geen verblijfsvergunning had (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Zoals hierboven reeds werd uiteengezet kan hier geen geloof aan worden gehecht. U haalde aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. **Ten tweede** werd u gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar India. U stelde dat u geen verblijfsvergunning hebt (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Zoals gezegd kan hier geen geloof aan worden gehecht. Tibetanen kunnen na terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen. Verder verklaarde u dat u bij terugkeer naar India opnieuw ziek zou worden (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Deze reden valt niet onder de Vluchtelingenconventie, noch onder de subsidiaire bescherming. Tenslotte stelde u dat u in India geen thuis hebt. U zou niet weten waar u naartoe moet gaan indien u zou terugkeren naar India (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Ook deze reden valt niet onder de Vluchtelingenconventie, noch onder de subsidiaire bescherming. **Tenslotte** dient te worden opgemerkt dat u geen asiel hebt aangevraagd in Frankrijk. Hieruit blijkt dat u bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw vrees.*

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellow book genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en

de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over bepaalde gegevens in dit paspoort, zoals geboortegegevens en visumgegevens (zie gehoorverslag CGVS p.6) alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld, wat niet geloofwaardig is. Gezien (op de luchthaven van India) en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Bovendien kan u geen afdoende verklaring geven waarom u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar Frankrijk zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 900.000 roepies terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India een internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen. Het loutere feit dat u geen RC had overtuigt immers niet.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt/ kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde een fotokopie van een attest van het reception centre in Nepal, een attest van het reception centre van Dharamsala, een attest van het Sera klooster, een attest van de Lhopa khangtsen, een monnikenkaart, uw green book en twee foto's, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

2.2. Verzoeker is op 11 juli 1979 geboren te Sagon, Sichuan, VRC. Verzoeker legt geen originele shenfenzheng neer noch een Chinees paspoort. Verzoeker heeft geen toelichtingen waarom hij zijn herkomst uit China niet naar behoren kan documenteren noch waarom hij zijn Special Entry Permit (SEP) niet kan voorleggen, noch hoe dit document niet voorkomt in de documenten die werden uitgereikt door de Tibetaanse autoriteiten in Nepal en India. Verzoeker was 18 jaar toen hij beweerdelijk uit China is vertrokken. Er kan dan ook verwacht worden dat hij zijn vertrek uit China en zijn aankomst in India kan

objectiveren. Dit klemt te meer nu hij bij zijn aankomst in Nepal en India wel de nodige administratieve stappen zette bij de Tibetaanse autoriteiten in Kathmandu en Dharamsala, en verzoeker zijn reisweg uit China nauwkeurig kan beschrijven. Verzoeker blijft tijdens het CGVS-verhoor bij vage beweringen inzake zijn Chinese documenten ("*Ik was misschien te jong*") en zijn Indiase documenten ("*Ik ben het verloren*"). Verzoekers geloofwaardigheid faalt op dit punt.

2.3. Verzoeker maakt wel aannemelijk bekend te zijn met de kloosters in Tibet en de problemen van de monniken. Zijn verklaringen over zijn reisweg zijn duidelijk en aannemelijk. Hoewel verzoekers herkomst in China niet met zekerheid kan aangenomen worden, dient hij op dit punt het voordeel van de twijfel te krijgen.

2.4. Echter noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Indien uit de informatie kan blijken dat in Tibet de mensenrechtensituatie voor bepaalde groepen of individuen kan verontrusten, in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen en monniken, dan kan niet blijken dat elke persoon die behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en Tibetaans Boeddhistische geloof vervolgd zal worden door de Chinese autoriteiten. Verzoeker was geen door de Chinese autoriteiten officieel erkende monnik (CGVS-verhoor). Hoewel verzoeker niet in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten stond bij zijn vertrek uit China, stelt hij dat de autoriteiten zijn familie intussen meerdere keren heeft aangesproken en zij verzoekers vertrek bevroegen. Voorts werd verzoekers familie in Tibet gevraagd de autoriteiten te informeren over zijn terugkomst en werd hun telefoon afgesloten (zie CGVS-verhoor). Het is dan ook niet uitgesloten dat verzoeker omwille van zijn vertrek naar India in de negatieve aandacht zou komen te staan van de Chinese autoriteiten bij zijn terugkeer. Verzoeker maakt dan ook aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. *In casu* heeft de commissaris-generaal terecht gesteld dat voor verzoeker India kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingewet.

2.5. Zoals verzoeker zelf stelt, heeft hij zich in 2005 gevestigd in India tot zijn vertrek naar België (CGVS-verhoor p. 5). Verzoekers verweer is dan ook in essentie gericht tegen zijn verblijfsstatus in en terugkeermogelijkheden naar India. Verzoeker kan echter op dit punt niet weten te overtuigen.

2.6. De "COI Focus" "*CHINA INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", van 12 november 2013 (herhaald in de COI van 19 februari 2014), stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een Registration Certificate (RC) beschikken en "*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*". Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Verzoekende partij kan niet overtuigen dat hij niet beschikte over een Registration Certificate (hierna: RC) wanneer hij van "*begin 2006 tot begin 2012*" in een Tibetaans klooster verbleef. Zijn toelichting dat hij geen RC kon krijgen omdat hij zijn SEP verloren had, mist grond en is strijdig met zijn verklaring dat hij deze SEP pas in 2007 verloor toen hij reeds ruim een jaar in India verbleef.

Immers uit de COI kan blijken dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een Special entry Permit (SEP)-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen volgens zowel de SP (Politie) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Ook verzoeker is legaal met een SEP naar India vertrokken en heeft zich aangemeld bij de Tibetaanse overheid waar hij Tibetaanse documenten kreeg. Voorts verbleef hij in een klooster waar zoals uit de informatie blijkt, de nodige administratieve hulp voorhanden is om een RC te verkrijgen. Dat verzoeker uitzonderlijk geen RC heeft gekregen in het klooster is ongeloofwaardig en is niet aangetoond terwijl verzoeker zonder problemen zou kunnen aantonen dat hij zich in India gericht heeft tot zijn geestelijke leider, tot de leiding van zijn klooster of tot de CTA omwille van registratieproblemen. Daarenboven toont hij evenmin aan dat hij tevergeefs de hulp van de CTA zou hebben ingeroepen of dat de leiding van het klooster nalatig was tegenover de daar verblijvende monniken. Verzoeker blijft bij ongestaafde beweringen die in hoofdzaak steunen op achterhaalde informatie over de situatie in de jaren 2003-2008. Het wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker nooit Indiase documenten

heeft verkregen, te meer nu geen gevallen bekend zijn bij de Tibetaanse overheid waar een RC en/of verlenging van RC tegenwoordig nog geweigerd wordt. Verzoeker ontkent dit laatste niet ter terechtzitting.

Immers ook wanneer sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting - zoals verzoeker beweert maar niet aantoon - of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. *“Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt”* (zie COI focus van 12 november 2013, herhaald in de COI van 19 februari 2014). Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Verzoekers louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op (een verlenging van) een RC – zelfs indien deze niet nauwgezet worden verlengd op de vervaldatum – of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend, worden niet aannemelijk gemaakt en tegengesproken door de Tibetaanse overheid in ballingschap. Verzoeker wijst op het aan het verzoekschrift toegevoegde stuk B.4. waarvan de nodige referenties ontbreken, zodat de waarde van dit stuk niet kan worden nagegaan. Hoe dan ook bespreekt stuk B.4 de situatie van de Tibetanen in de jaren zestig en zeventig. Daarbij wordt wel duidelijk gesteld dat alhoewel India het Vluchtelingenverdrag niet heeft ondertekend, dit land wel lid is van het Uitvoerend Comité van UNHCR. Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al gedurende 65 jaar gevestigd heeft in India. Ook al dienden de verblijfsvergunningen telkens verlengd te worden, dan nog kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij beweert dat het verblijf in India niet permanent is. Verzoeker toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 65 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. Verzoekers verwijzing naar stuk B.2. bij het verzoekschrift waarin wordt gesteld dat India in 2003 omwille van de Chinees-Indiase gemeenschappelijke verklaringen maatregelen zou nemen “tegen de Tibetanen” zijn niet geconcretiseerd. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat, intussen 10 jaar verder, India de RC steeds gemakkelijker uitreikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) verbindt.

2.7. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en wijst verzoeker erop dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*“Information Pertaining Tibetan Nationals”*). Verzoekende partij kan aldus niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat *Registration Certificates* (hierna: RC) een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen tijdelijk en onzeker is.

2.8. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, blijkt dat de Indiase Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als “gebruikelijk internationaal rechtsprincipe” heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe “Recht op Leven”. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet en verzoekende partij niet zonder meer kan stellen dat in India *“geen wettelijke verplichting heeft om het beginsel van non-refoulement te respecteren”*.

2.9. *De facto* kan uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA/TIBET” “Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe” aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 5), dan is een dergelijke drukkings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoeker aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk B.5 blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van

refoulement. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was, dit na 65 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoeker toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement.

2.10. Verzoekers argument over economische moeilijkheden in India omwille van een tijdelijk verblijf kan niet overtuigen nu verzoeker niet aantoont dat hij niet over de nodige verblijfsdocumenten beschikte of deze tevergeefs heeft aangevraagd. Bovendien toont verzoeker niet aan hoe hij dan 6 jaar ongemoeid kon verblijven en studeren in India. Zijn blote beweringen op dit punt zijn onvoldoende wanneer verzoeker nalaat aan te tonen dat de CTA in deze niet kan gevolgd worden.

2.11. Verzoeker kan bezwaarlijk menen dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus ten opzichte van India enkel om zijn louter ongestaafde bewering dat hij geen RC heeft. Verzoeker zegt zelf dat hij geen problemen heeft met de Indiase overheid en voorts geen specifieke problemen heeft tenzij "de sfeer is er niet goed" en dat hij gezondheidsproblemen heeft. Hieruit kan minstens blijken dat verzoeker India niet verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers lange uiteenzetting over de "veelvuldige schendingen van de rechten en discriminaties waar Tibetanen onder lijden" is niet ondersteund door verzoekers verklaringen bij de Belgische asielinstanties en is pas in het verzoekschrift toegevoegd zonder dat dit naar verzoeker toe wordt geconcretiseerd. Verzoeker gaat eraan voorbij dat het neerleggen van algemene informatie niet volstaat om de hiaten in het asielrelaas op te vullen. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.12. Immers uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt "dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)". Verzoekers referenties in het verzoekschrift naar andere informatie vermag dit niet te wijzigen, minstens wordt niet aangetoond dat de sociale en economische situatie van de Tibetanen van die aard is dat dit een ernstige bedreiging zou inhouden of een reëel risico op ernstige schade voor hun persoon. Verzoeker toont dan ook niet aan dat zijn vertrek uit India op andere redenen is gesteund dan louter persoonlijke en/of economische motieven. Verzoeker toont evenmin aan India te hebben verlaten omwille van redenen in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.13. Ten slotte kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India" blijken dat "Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel". Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat "Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaden", "Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro". In zoverre verzoekende partij volhoudt dat ze met valse Indiase documenten naar België kwam, dan wordt niet aangetoond dat verzoeker desgevallend met de hulp van de Central Tibetan Administration, geen IC kan aanvragen desnoods voorafgegaan door een onderzoek.

2.14. Over de bewering van verzoekende partij dat hij geen Indiaas verblijfsdocument had, werd hoger al geconcludeerd dat dit geheel ongeloofwaardig is en niet wordt aangetoond. Verzoeker is zonder dwang, vrijwillig om persoonlijke redenen naar Europa gekomen. Aangezien een reis ondernemen naar Europa,

zeker een illegale reis, complex is en verzoeker bekwaam was dit te organiseren en mee te werken aan de aanvraag van een visum, kan geen geloof worden gehecht aan de loutere bewering dat hij dezelfde inspanningen heeft nagelaten voor zijn verblijf in India, of noch dat hij zonder IC reisde of niet over een dergelijk stuk beschikte. Bovendien hield verzoeker wel zijn Indiase documenten van de CTA op zak zodat bij enige controle zou uitkomen dat hij meerdere identiteiten gebruikte. Verzoeker toont immers niet aan hoe hij dan wel naar Europa is gekomen en blijft bij vage beweringen over een vals Indiaas paspoort waarvan hij geen nadere gegevens kent. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk om administratieve redenen niet te kunnen terugkeren naar India.

2.15. Ten slotte verklaarde de Kalon van Security nog *“dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India”* (zie informatie administratief dossier). Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die vermag deze conclusie te wijzigen.

2.16. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.17. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.18. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK